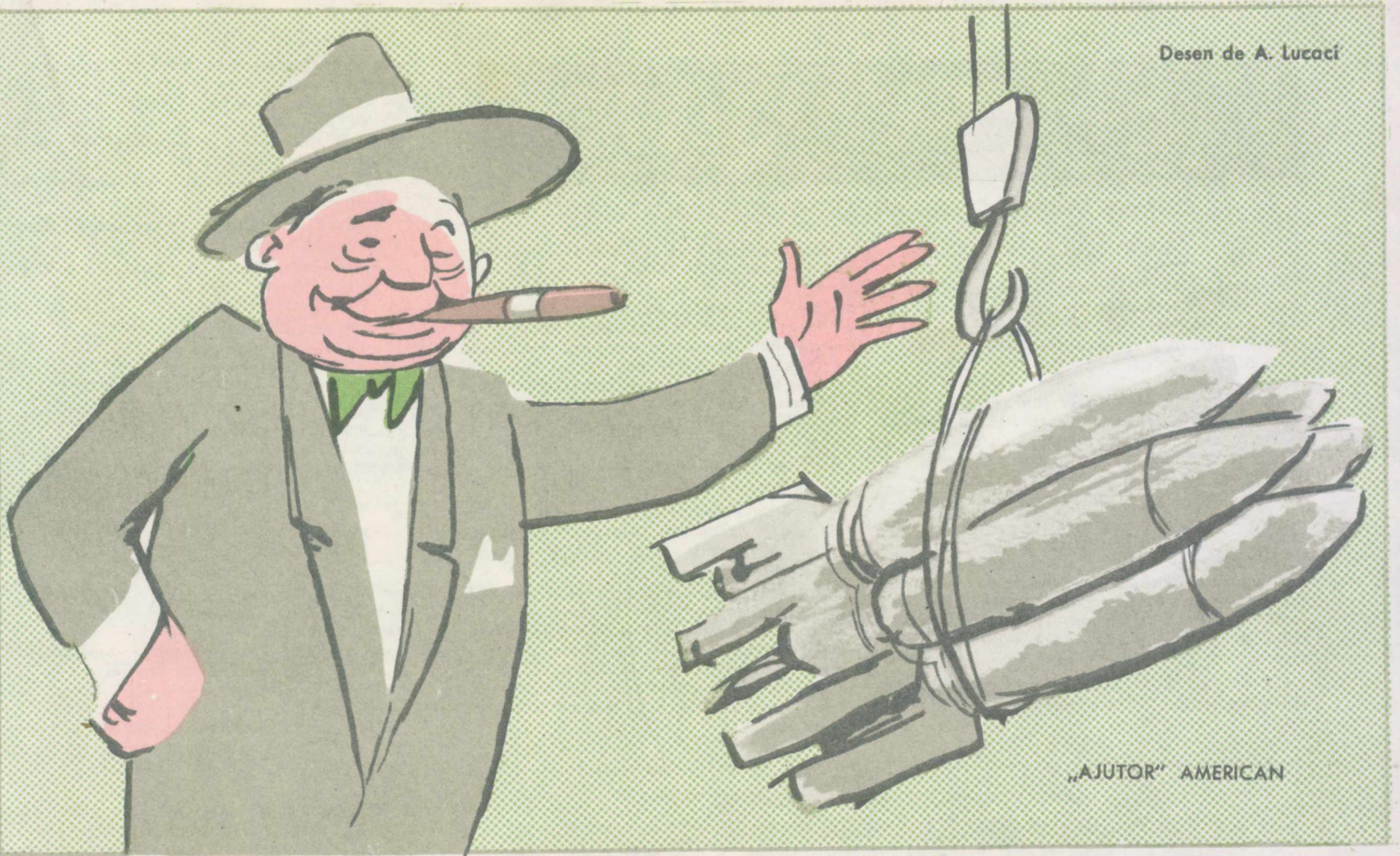
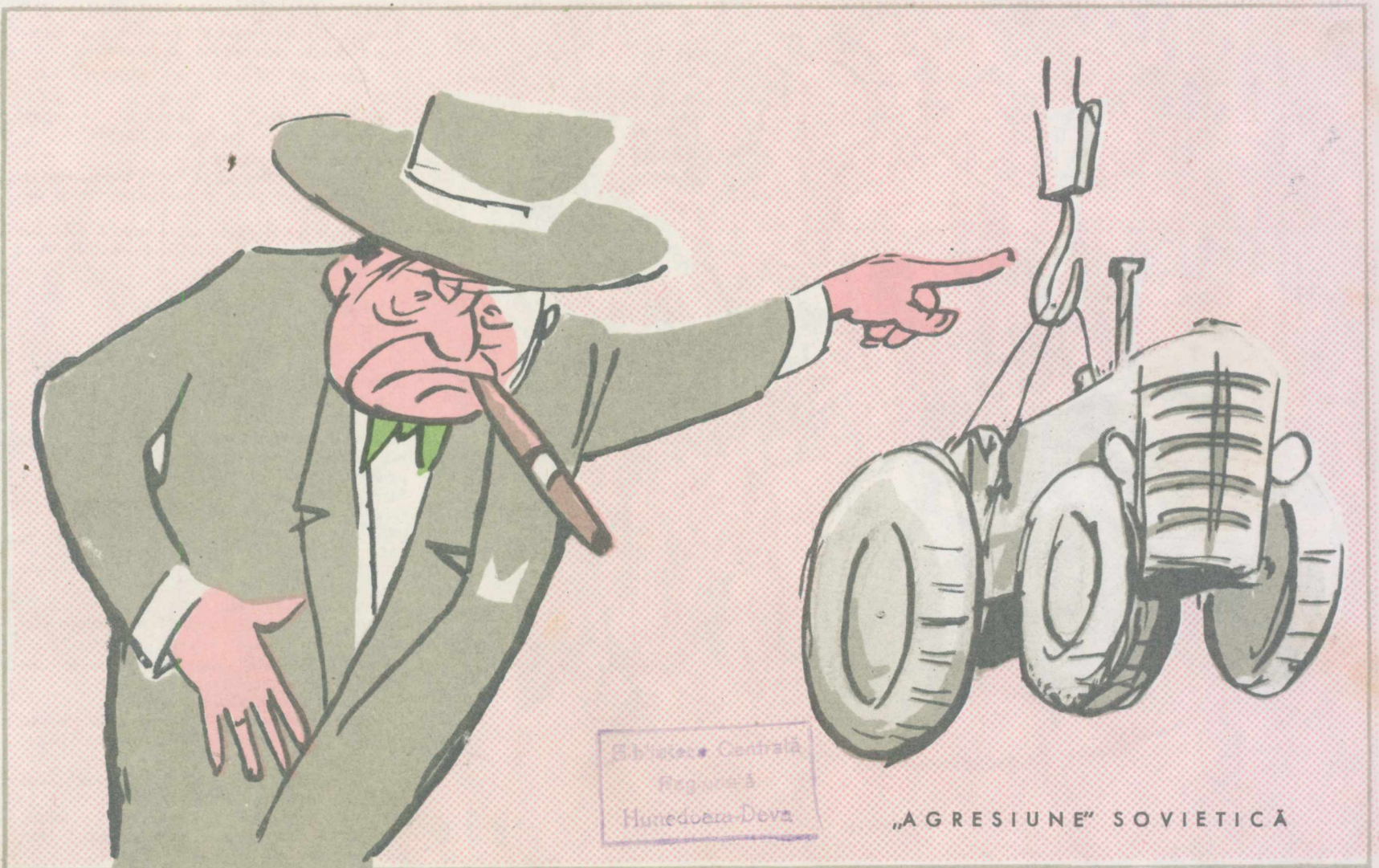

Desen de A. Lucaci

„AJUTOR” AMERICAN

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

„AGRESIUNE” SOVIETICĂ

urzica

Submarinul din fântina cu apă rece

ROMAN ȘTIINȚIFICO-NEFANTASTIC, SCRIS ÎN ASALT

CAPITOLUL I

In care se vorbește despre oamenii care apar din Marte, despre conurile care dispar în decembrie, despre o parașută expedită prin otrament și despre un ochi care plînge rîzînd.

În noaptea de 14 spre 17 februarie, după cîteva semnale S. O. S. lansate din planeta Marte, a fost văzut un corp uman de proveniență cerească, apropiindu-se de pămînt. Corpul era prins în frînghi! O martoră oculară, a început să strige înspălmîntată:

- Săriți! Se spînzură!...

Apoi s-a observat că e vorba de o parașută, de care atîrna o ființă omenească cu nas, gît, ochi și abonament de tramvai. Am fost detașat din partea redacției să fac onorurile de gazdă. Cînd am ajuns la fața locului, necunoscutul răspundea cîtorva curioși:

- Cum am ajuns aici? Am călătorit pe scara vagonului și, am lunecat...

Necunoscutul avea o înălțime considerabilă; 2 metri și 35 (după spusele sale ar fi trebuit să aibă 2 metri 50, dar la naștere, măcăsa, vinzătoare la un magazin de stofe, l-a furat 15 centimetri). Necunoscutul era marțian (marțian, nu înseamnă că s-a născut marți, căci altmînter cel născut miercuri ar urma să se numească mercurial, cel născut joi, Joian, ori dacă ar fi de gen feminin, Joliana). Era marțian pentru că se născuse în planeta Marte.

L-am pus prima întrebare:

- Aveți rude pe pămînt?

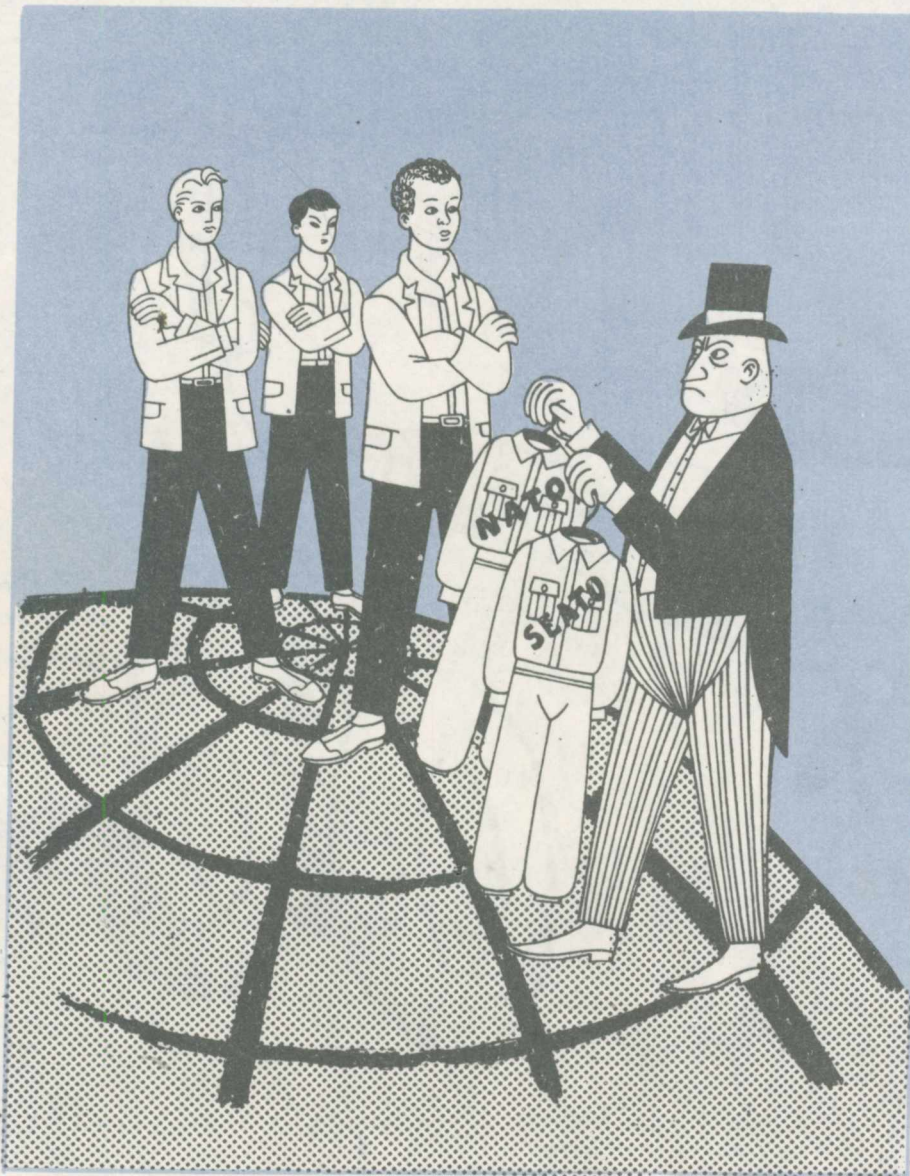
- Da! Pe Pop-Marțian. Dar nu pentru el am coborît pe pămînt. Am venit pentru un schimb de experiență în vederea îmbunătățirii muncii în asalt.

L-am privit năuc. El mi-a înțeles privirile și a continuat:

- Numele meu e Vetuk Donavil, responsabil cu industria grea din Marte. Aș dori să vizitez uzinele „Clement Gottwald”. Acolo se desfășoară cele mai frumoase asalturi.

Am ajuns la uzinele „Clement Gottwald”.

SĂPTĂMINA MONDIALĂ A TINERETULUI

- Nu, mister, prea sînt cusute cu ață albă.

Desen de N. Grădișteanu

L-am rugat pe oaspete să mă aștepte în curte, iar eu am zbughit-o în fabrică. L-am privit pe fereastră timp de o oră. A stat locului 55 de minute, iar în ultimele 5 minute a făcut în grabă 10 pași enormi, pînă în incinta întreprinderii:

- Ce faci, domnule Vetuk? L-am întrebat eu mirat.

- Merg în asalt. 55 minute mă odihnesc și ultimele 5 recuperez.

Directorul uzinei, care a apărut în răstimp, a simțit aluzia, dar marțianul îl întrebă imediat:

- La voi nu se merge în modul acesta pe șosea?

- Nu, a replicat directorul, la noi se merge astfel numai în întreprinderi: 20 de zile ne odihnim, 10 zile gonim.

Vetuk Donavil continuă chestionarul:

- Zău? Și e convenabil?

- Nu e... venabil, rosti directorul.

- Și atunci cum respectați contractele?

- Nu prea respectăm... tractele.

- Dar aveți controale?

- Avem... troale.

Marțianul a deschis larg cei trei ochi din mijlocul frunții și a întrebat:

- De ce, frate, vorbești în fărîme? E o lipsă...

- Da, e o lipsă de „con”. Nu avem nici un con. Nici con de micantă, nici conuri de nicaforu pentru motoare. Și atunci pentru ce să vorbim despre lucruri care lipsesc?

Vetuk Donavil își scoase batista și o duse la cei trei ochi de pe frunte și la cei trei ochi de rezervă de pe ceafă.

- Ce risipă de ochi! am înginat eu stitit!

- De ce, frate? E mult șapte ochi? spuse el frecîndu-și ochiul de sub bărbie.

Și începu să plîngă:

- Eu sînt cîtor. Cînd eram copil, fratele mai mare mi-a scos ochiul din virful nasului.

- De ce vă trebuie șapte ochi? Un mîtop de la voi își cheltuește probabil toată averea pe ochelari...

- Avem șapte fabrici care ne livrează materia primă. Sînt cu ochii pe fiecare fabrică să nu întîrzie livrările. Cum ar fi la voi de pildă: un ochi pe „Electrozolantul” care nu livrează la vreme conurile, un ochi pe „Armătura” care nu furnizează „scuturi” și „carcase”, un ochi pe „Electrotehnica” care nu livrează „tablourile”, un ochi pe tov. Dragomir de la Direcția generală Electrotehnică care întîrzie cu repartizarea elementelor de fontă.

Directorul de la „Clement Gottwald” întrebă palid:

- Și... și al cincilea ochi?

- Pe al cincilea ochi îl închid să nu văd calitatea produselor la sfîrșitul lunii cînd se lucrează în asalt.

- Al cincilea ochi parcă e anume făcut pentru noi! Îngînă sleit directorul.

- Și ceilalți ochi? am întrebat eu curios.

- Acela sînt pentru angajamente! rise marțianul vesel.

- Cum adică?

- Adică „să-mi sară ochii” dacă nu îndeplinesc totuși planul pînă la sfîrșitul lunii!

- Exact ca la noi! catadesei directorul. Spune-mi, frate Vetuk, nu vrei să-mi livrezi și mie vreo 500 de ochi, să-mi ajungă pentru tot planul?

În aceeași clipă a sunat telefonul. Marțianul duse receptorul la singura lui ureche și vorbi:

- Alo... nu... nu e directorul... aici e cineva sus-pus... foarte sus-pus... sus, la vreo 10 000 000 de kilometri... nu... nu fac glume... cu cine vorbește? Cu Dragomir? A, de la minister? Păi dacă nu-mi repartizați materia primă, cum să fiu cu picioarele pe pământ?...

Marțianul așază receptorul și se adresează directorului:

- Poftim dol ochi de la mine. Pentru tov. Dragomir.

- De ce?

- Fiindcă mi-a spus textual: „pe ochii mei că de azi înainte vă repartizez elementii la timp!” Și e păcat să rămânul să rămână fără vedere...

CAPITOLUL II

în care se vorbește despre diferite lucruri (o să vedeți mai jos despre ce anume)

Când am ajuns la uzinele „Grigore Preoteasa”, era o dimineață geroasă de iarnă. Niștea cu fulgi mari.

- La noi, în Marte, oamenii sînt acum în plin asalt.

- De unde știți? l-am întrebat.

- Păi nu vezi? Lucrează de le merg fulgii!...

Am pătruns în secția Mecanică. Aici nu se vedeau fulgii, fiindcă secția are acoperiș. Vetuk Donavil, duse mina la buzunar și tresări:

- Aoleu! Am uitat notesul și calendarul la hotel. Apoi se liniști: nu face nimic. Nu am nevoie de calendar. Mă descurc și fără. Azi, de pildă, sînt sigur că sîntem după 20 ale lunii.

- După ce cunoașteți? După soare?

- După asalt.

Am aflat după aceea că asaltul a fost înțeles în parte de Șerbanescu Petre care nu și-a instruit omul la vreme, pentru a-și îndeplini norma, și de Petrescu Vasile care n-a comandat la vreme safturile pentru voltmetri.

Cel doi s-au apropiat de marțian și l-au întrebat:

- Dumneavoastră cum stați cu planul?

- Eu sînt din Marte și...

- Da? Atunci cum stați cu planeta?...

- Cu planeta stăm bine, fiindcă e produsă din rezervele interterne. În schimb cu planul sîntem în urmă, fiindcă am încheiat un contract interplanetar cu „Electrozolantul” și ne-a furnizat bachelită cu impurități și pete.

Directorul uzinei sări profetic:

- Precum în cer așa și pe pământ! Aceeași bachelită ne-o furnizează și nouă, și ne îngreunează producția... Numai că dv. sînteți obișnuși cu petele, fiindcă sînteți mai aproape de soare.

La despărțire, pentru menținerea atmosferei, marțianul și directorul uzinei s-au îmbrățișat în asalt.

l-am întins mina și l-am întrebat pe Vetuk.

- Pentru ce aveți o singură ureche?

- Așa e moda. Ca să ne între pe o ureche ceea ce ne pretind fabricile, și să nu ne lasă pe cealaltă!...

N. R. Titlul acestui roman nu are nici o legătură cu conținutul său, după cum nici sus-amintitele fabrici nu au nici o legătură cu îndeplinirea ritmică a planului.

1 Aprilie

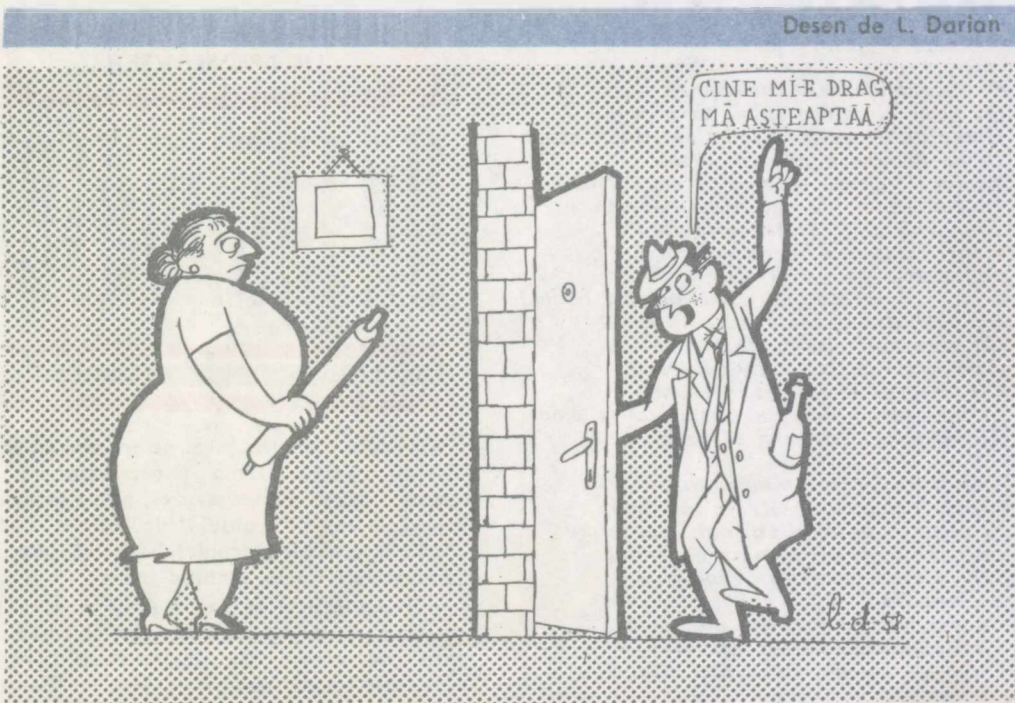
*E'un obicei din vremuri străvechi, e o tradiție,
O glumă buclucasă cu iz de superstiție.
La'nții april, o dată pe an, inoșelit,
Romînul are dreptul să fie păcălit.
Cel mai amabil prieten, în glumă, la tuteală,
Isteț și plin de spirit își trage o păcăleală.
N'ai voie să te superi și nici să chemi miliția,
Așa e obiceiul, așa cere tradiția.*

*Tot felul de surprize și-au rezervat amicii,
O țigaretă blondă cu foc de artificii,
O floare parfumată, cu praf de strănutat,
Un purgativ în bere, un șobolan în pat...
Toți vor să se amuze, toți s'au găsit deștepti!
O zi pe an adică, e bine să te aștepti
Nevesta să-ți aducă la masă cealul rece,
Să-nțirzie o oră tramvaiul 13,
Să te trezești că ronțai tărîțe în gogoși,
Nepotul-tău să-ți toarne dulceață în galoși,
Să sune telefonul la 4 dimineața
Și-o voce să te-ntrebe cînd se deschide piața,
Chibritul să se-aprindă de-odată cu oăpate,
Să adormi pe somteră și să te scoli în bate,
Un june să-ți cedeze biletul-n plus, amabil,
Iar la control să afli că nu mai e valabil,
Să aștepti în ploate-o fată, timid ca un copil,
Și-a doua zi să-ți spună c'a fost 1 april,
Să nimeresti în supă o muscă congelată
Sau să-ți citească unul o cronică rimată...
Eu, însă, v-o spun verde, pe șleau, de la obraz,
C'aceste glume proaste n'au nici un fel de haz,
Dă-mi întâlnire, miine, la cinci pe Piața Arsă,
Iar eu să-mi iau rucsacul să plec? Ce-i asta, farsă?*

*E drept, că altădată, pe cînd eram flăcău,
Pe cif mi-aduc aminte, vai cif era de rău.
A fost cîndoa o vreme cu robot și cu bir,
Cînd ziua păcăleții stinea un an în șir.
Ne înșelam noi singuri cu firme-occidentale,
Pocneau în gol discursuri (gogoși electorale)
Aveam băeți de spirit și veseli logofeti,
Aveam academie și-aveam analfabeți!
Ne jupulau zarafii cu legea subsuoară,
Ce sfori cu artă trase, ce tragere pe sfoară!
Nu prea rîdea plugarul în casa lui săracă,
Cînd îl ciupea boierul cu zilele de clacă.
(Erau glumești oătafiți în țara lui Păcălă...)
Așa era pe-atuncea, minciună și spoilă,
O farsă permanentă, un tragic vodevil:
Tot anul Romînia era 1 april!*

*Deci, parcă-i tot mai bine, cînd un coleg gentil
Te păcălește-odată pe an, la'nții april...*

TUDOR MĂINESCU

POVESTE FĂRĂ CUVINTE... DAR CU CINETEC

PATA

...In rezumat, nu mi-a venit ușor
Să-mi scot costumul de la croitor.
Modelul stofa, căptușeala,
Urgența, precăderea și croiala
Ce reprezintă partea creatoare
M-au rădășit adânc în buzunare.
Un meșter care știe să te-mbrace
Oricât ar cere, eu susțin că face...
Firește, mai ales
Când îți dă ghes
Un început inoportun de burtă,
Când ai un umăr strîmb și-o mîină scurtă,
Defecte care pot rămîne taine
Într-un costum meșteșugit de haine.

In consecință, chiar de-a doua zi
Cu toate că nu-ngăduia sezonul
E de-nfeles că nu mi-am pus paltonul
Peste splendoarea hainei mele gri.
Oglinzile îmi reflectau un ins
Cu siluetă, sprinten și distins
Evoluînd ușor în mers elastic
Cu pas mai mult sau mai puțin gimnastic
Privind spre lume sincer și deschis.
Sînt sigur că trumosul Adonis
N-a arătat oreodată într-altfel.
Nici nu credeam că tînrul acel
Care-mi zîmbea mereu
Prin geamuri și otrine eram eu.

Tot drumul
Prietenii mi-au admirat costumul
Ba cîte unul mai rău voitor
Privoa spre abdomenul meu ascuns
Și comenta cu'n zîmbet nepătruns:
- Ai dat de-un sculptor, nu de-un croitor.

Dar iată că un indioid pe care
N-am reușit oreodată să-l diger
Cu lista de bucate pe rever
(plus ultimele porții de mîncare)
Mi-a spus:
- Păcat, costumul dumitale
Așa cum e nu face cinci parale.
E-adevărât că stofa nu e rea,
Că tăietura e mulțumitoare
Și că dublura e așa-și-asa
Dar pata de la cot e-ngrozitoare;
Îți strică dintr-odată tot fasonul
Încît te-obligă să-ți îmbraci paltonul.

M-am înroșit într-o secundă tot
De indignare mută, dar la cot
Într-adevăr se răsîfăta o pată
Neașteptată,
O umbră ca un început de-arsură
Sau poate un defect de țesătură.
- Poftim, zisei, ce accident.
Și crezi că pentru asta...

- Evident,
E o stridență care distonează
Cu restul luminos și mă crispează.
Chiar dacă-ncerci cumoa s-o scoți acasă
Își va rămîne urma albicioasă
La fel de gravă ca și'n prima formă.
Îți pare mică, dar e'n fond enormă,
E-un amănunt ce otrăvește totul.
Apoi fixîndu-mi înc-odată cotul
Îmi zise:
- Stai, s-o mai privesc odată!
Ce pată, dumnezeule, ce pată
Cu care nu-i nimica de făcut!
Apoi, într-un tîrziu, m-a întrebat:
Cît te-a costat asemenea rebut?
Și fără să-mi aștepte răspunsul a plecat.
Lăsîndu-mă distrus și disperat.

Dar timpul trece tîmăduitor
(Spre fericirea noastră a tuturor)
Și vindecă mîhniri cu mult mai grele
Pe care le transformă'n bagatele,
Iar pata de la cot, grozava pată,
Bîne-nfeles
Că n-a mai remarcat-o niciodată
Nici un estet subțire, mai ales
C-am socotit de-atunci mai nimerit
Să-l cam evit.

Morala e să părăsești din drumul
Acelor ce văd pata, nu costumul.

Se mai întîmplă în unele locuri

- De arat ne apucăm îndată ce terminăm culesul l...

Desen de V. Crivăț

R. BRUSSLOVSKII

UN INOPORTUN

De masa registratoarei se apropie un bărbat în vîrstă, într-un impermeabil și cu cizme. Judecînd după aspect, putea să fie un agronom sau un contabil de colhoz. Aplecîndu-se deasupra biroului, bărbatul spuse cu jumătate de voce, zîmbînd jenat:

- Permiteți-mi să fac o mică observație de fond... Aici, pe tablă, e scris „Registratură”, dar corect este „Registratură” Regl...

- Cine sînteți dumneavoastră? - îl întrepruse registratoarea cu o voce înșepată.

- Adică cum cine sînt? Un om oarecare. De fapt, ce importanță are cine sînt?

- Așa, pentru că nu trebuie să vă bațiți nasul unde nu vă fierbe oala.

- Ciudat! - spuse jenat solicitantul. În loc să-mi mulțumiiți și să corecți greșeala, dv. vă răstîți la mine.

- Nu eu mă răstesc, ci dumneata!

Dar iată că secretara, care se plătise de moarte, se apropie de ei în căutarea unei distracții cît de mici.

- Ce s-a întîmplat? - se interesă ea, aruncînd o privire bănuitoare spre pardeștul și cizmele vizitatorului.

- Tovarășului nu-i plac orînduielele noastre, - observă veninoasă registratoarea. - A venit aici și a început să facă gură.

- Cînd am făcut gură? - replică răbdător vizitatorul. Am arătat numai o greșeală...

- O greșeală? - Secretara își ridică disprețuitor sprîncenele fardate. - Cine sînteți dv.?

- N-are nici o importanță cine sînt. Un cetățean obișnuit.

- Ba are importanță. Dv. ne împiedicați în muncă.

- Lăsați-mă să spun un cuvînt, imploră omul în impermeabil, scoțîndu-și șapca și ștergîndu-și fruntea transpirată. - Este vorba despre această tablă. Pe ea e scris „Registratură”, iar corect, după cum știți, e

STELIAN FILIP

Expertiza

Ursul - nu se știe cine a fost de cină -
Nimerise-odată paznic la stupină
Și stătea la pîndă, ager, plin de zel,
Să nu fure nimeni, ca să fure el.
Cînd simți soborul micilor albine
Cum că ursul are unghii pline
Ticluț în taină o adresă - pentru
A afla isprava șeful de la centru.
Nu știu-n câte zile însă, lucru cert,
A sosit acolo un trimis expert
Care, după două luni de cercetare
Prin registre, acte, mape și dosare,
Ancheiat procesul, clar, după tipic,
Precizînd că ursul... n-a furat nimic!
Însă, cînd să pună el plaivazul jos,
I s-a prins, în labă, de ceva cleios
Ceea ce, în ciuda vorbelor severe,
Demonstra vizibil că mîncase miere,
Hotărît să tacă și să nu dea curs
Întrucît „expertul” era tot un urs.

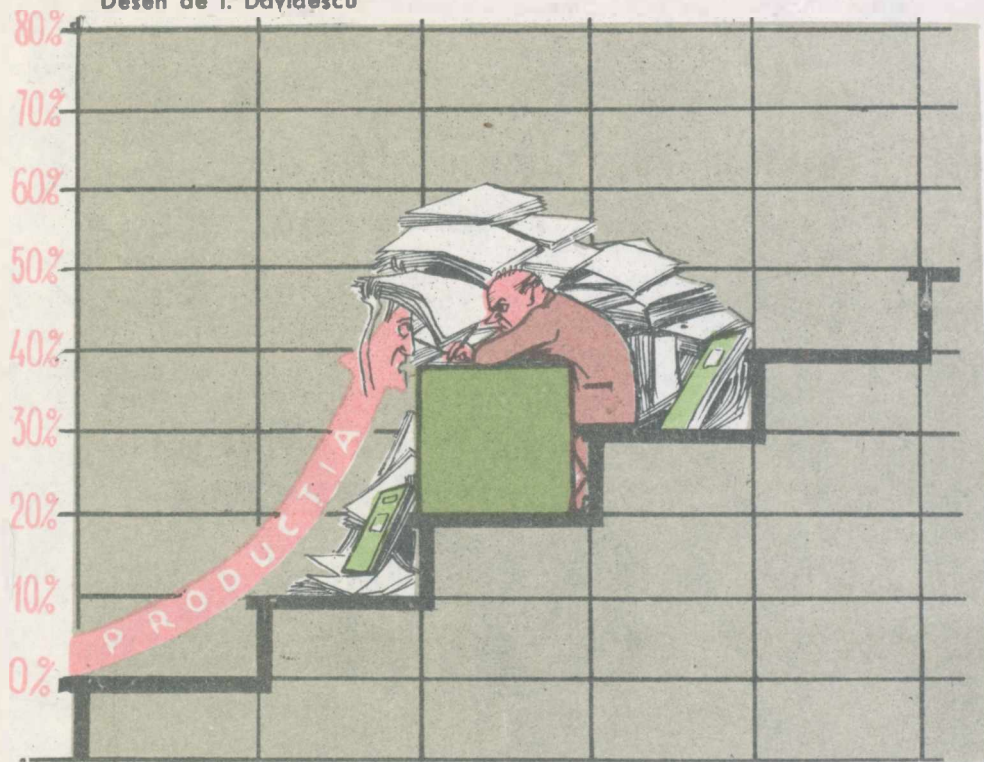
Se întîmplă-n lume, (poate și la noi)
Unde fură unul, să mîncepe doi!

CONCLUZIE:

Un control se impune strict obligator:
Cine-i responsabil, cine controlor.

(După o idee a corespondentului volun-
tar V. Chirculescu din comuna Budești
raionul Oltenița)

Desen de I. Davidescu

OBSTACOL

— În legătură cu cererea pe care am depus-o, am auzit că e
nevoie de așa ceva...

Desen de H. Guttman

„Registratură”. Aici e o instituție civilizată
și nu cadrează cu o astfel de greșală. E
penibil...

- Nu înțeleg, - spuse secretara, dînd din
umeri. - Refuz pur și simplu să-nțeleg!
Vine un om absolut străin și, netam-nesam,
începe să comande! Pe semne că ați uitat
unde vă aflați! Aici nu sîntem în tramvai,
cetățene. Nici la plajă!

- Dv. ați uitat, nu eu! - replică cetățeanul.
- Afișați tablîțe scrise parcă de anal-
fabesți și încă... Ar trebui să vă fie rușine!

- Cu-um?! - țîpă secretara cu o voce
pîșgălată. - Cum îndrăzniți? Eu lucrez aici
de șaisprezece ani și n-o să permit nimănui
să mă insulte! Vă rog să păstrați decența,
cetățene!

Din ușa biroului alăturat, apărură șeful sec-
ției, intrigat de vociferările pe care le auzea.

- Ce s-a întîmplat?, - se interesă el.

- Grigori Fedoroviți, - se repezi la el
secretara. - Vă rog să-l potoliți pe acest
individ!

- O clipă, o clipă... vă întreb, ce s-a în-
tîmplat?

- Vă explic imediat, - răspunse obosit
vizitatorul. - Pe tablîța asta scrie „Reges-
tatură”, iar corect se scrie „Registratură”.

M-am gîndit că lucrurile nu trebuie să ră-
mină așa...

- Dați-mi voie, - începu să se agite șeful
secției. Dați-mi voie, să vă întreb: sînteți
inspector?

- Nu! zîmbi vizitatorul. - N-am fost în
viața mea. Eu, dacă vreți să știți, nu sînt
decît...

- Dați-mi voie, - îl intrerupse șeful sec-
ției. - Așadar, dv. nu sînteți inspector. Nu
sînteți însărcinat cu nici un fel de imputer-
niciri speciale. Dv., dacă pot să mă exprim
așa, sînteți o persoană particulară. Mai pre-
cis - sînteți un simplu vizitator. Se pune
întrebarea: cu ce drept vă permiteți să cri-
ticați munca acestei instituții și să ne dați
instrucțiuni?

- Asta-i bună! exclamă zîbind omul în
impermeabil. - Relese că numai inspectorii
au dreptul să...

- Vă rog să nu vă eschivați, - spuse
responsabilul secției, ridicînd tonul. - Dv.
împiedcați pe salariații noștri să muncească,
și, în felul acesta, îi sustrageți de la îndepli-
nirea sarcinilor lor de serviciu. Ați înțeles?

- De cum a venit, s-a și apucat să facă
scandal, - spuse secretara. - Asta nu-l place,
aia nu-l place... De ce face pe grozavul?
Dumneata, Grigori Fedoroviți, prea te porți

cu mînuși cu el. În locul dumitale, aș pune
mina pe receptor și aș chema miliția. Un
individ ca ăsta trebuie să capete o lecție.

- O clipă, - o opri domol Grigori Fedo-
rovici - hai să nu ne grăbim... Spuneți-mi,
cetățene, - i se adresă el vizitatorului, - nu
sînteți de la direcție?

- V-am spus nu, sînt un simplu solicitant.

- A, sînteți un solicitant! Perfect! Se
pune întrebarea ce doriți de la noi?

- O informație.

- A, o informație! Informațiile se dau
la ghișeul al patrulea, al doilea culoar pe
dreapta. Ați greșit drumul, stimabile. N-aveți
ce căuta la registratură. Repet: al doilea
culoar pe dreapta.

- Bine, - spuse vizitatorul, făcînd un gest
cu mina. - Dacă spuneți că e la dreapta,
fie și la dreapta. Mai întîi, dați-mi voie...
De ce să mai lungim vorba!

Și scoase din buzunar un creion gros de
timplar, cu care tăie de pe tablîța litera „e”
și scrise în locul ei un „i” gros.

- Așa o să fie mai bine! - spuse el drept
rămas bun.

Și feși, trîntînd ușa.

(Din „Krokodil”)

Desen de
Geta Brătescu

— Spune, tăticle,
de ce mi copiezi
mereu lucrările?
— Ca să fiu ori-
ginal!

Frizerul în familie

MAMA : — Copii, v-am spus să nu vă mai puneți
șervețele la gît cînd vine unchiul la masă...

Desen de Sânta Iosif

C. OTTESCU

Aș putea să descriu ca pe o zină ce-arunca
Nestemate de flori pe alee de vis,
Să orbesc de smaraldul oerdeții din luncă
De sidiful petalelor roz de calș,

Aș putea să mai spun că în mers, primăvara
Se mlădie din talia ei de buchet,
Dar ești să consum inutil cîlmara
Peste folle albe în scop de poet.

Pot să o cînte, din cauze obiective,
Textierii de muzici ușoare: ei știu
Să o laude în rime aproximative
Sau cu mult prea depreme sau mult prea tîrziu...

La descripția pe care o fac, cînd pun rima,
Vreau să am garanția (în mod conștient)
Concordanței perfecte cu timpul și clima
(Fiindcă marfa e mărta, clientul client).

Totuși, dacă e ploaie sau dacă e soare
Nu contează; în timp, treptat și tiptil,
Dorul prinde să albă aripi și picioare
Și aleargă pe stradă cu pași de copil.

Cum stai tot de un timpochi în ochi, mină-n mină
Nu vâ pasă că plouă sau că e senin
Ați putea să rămîneți și o săptămînă
În decorul cel clasic de parc aprîlin.

Totuși, dacă e ploaie sau dacă e soare
Liliacul și-a pus oăul lui parfumat
Și motanul înaltă solfegeii bizare
Chiar la ceasul în care te afli în pat.

Un bunic subtilază priorii prin lentile
Pe o bancă a șirului din cișmigiu
După cît a trăit, prin notanul de zile
Î-a venit primăvara puțin cam tîrziu.

Dar nepoșii ce-adună-n nisip pe alee
Stele mici de iluzii cu miini durdulii
Și bunicului lor îi aduc o scînteie
Din grămezile proaspetei lor bucurii.

FLORIN PETRESCU

LICURICIUL

Licuriciul, mic, urît,
ce o lanternă după gît,
într-o noapte nătucată,
pe o frunză înrouată,
și-a oăzut ca-ntr-o oglindă
laroa lui cea străfuctindă.
Și s-a dus la o pecină:
— Stii, l-a spus, că fac lumină?

Dacă n-aș fi eu, se spune
ce-ar fi beznă de cărbune!
Deci, ca mine altul nu e.
S-ar cădea să am statue
ori, mai bine, de exemplu,
mi s-ar ridica un templu!

...Dimineața,
cînd și-arată zorii fața,
l-a oprit însă un greer
și i-a spus: „Cri-cri! N-ai creer
de te crezi așa de mare.
Uită, ziua, cînd e soare,
— drept să-ți spun — ești mai nimic:
o fărîmă, un limbrici!”
Licuriciul,
luat de-a dreptul,
și-a umflat pe dată pteptul cu prestanță

ca să-l pună la distanță.
Și, jignit de altercație,
i-a seroit o explicație:
— Vere, ești invidios!
(i-a răspuns pe ton ritos)
lucrul stă exact pe dos!
Păi lumina zilei, otne,
nu din cer, ci de la mine!
Pînă azi am stat inert
nedecis,
fiindcă nu știam precis.
Dar acum e lucru cert
și-am să cer un arbitraj
— că altminteri fac tapaj
fără nici un preambul!

Morala:

Cine-ți prost, e și fudul...

Cratere bune

și cratere rele

Dumneavoastră ați crezut și credeți, desigur, că diferitele evenimente care se întâmplă zilnic, începând cu accidentul fatal al pietonului care traversează prin spatele tramvaiului și sfârșind cu atacul anglo-franco-izraelian asupra Egiptului, își au explicația lor precisă, clară, verificată. Ei bine, nu e de loc așa!

D. Raphael Bendanti, astronom italian, ne-a oferit, în fine, adevărata cheie pentru explicarea diferitelor fenomene din univers. Iată, deci, că nu fascismul și Hitler au provocat al doilea război mondial, ci... „forțele cosmice periculoase emanaute de soare!” De accidentul fatal al pietonului călcat de tramvai nu e vinovată propria imprudență, ci... „craterile fosforoase din soare”. Totul e determinat de sus de către regele astrilor. A plesnit unul din uriașii bulbuci din soare?: pe dumneata te doare capul sau te calcă tramvaiul, pe dumneata o lasă bărbatul, în Belgia se surpă o mină, California e bîntuită de furtună, Etna improașcă lavă, în Anglia sînt concediați citeva mii de muncitori, etc. etc.

Ce e de făcut? Nu e nimic de făcut! Plecați-vă capul. Smeriți-vă. Inchinați-vă. Cui? Fiește, soarelui. Mai ales că distinsul astronom ne anunță că de curînd am intrat

într-o nouă „criză cosmică”. Ea a început cu un cutremur în Peru și cu o explozie într-o mină din Franța.

Poate și refuzul domnului Dulles de a duce tratative la nivel înalt pentru dezarmare, să fie tot rezultatul vreunui „crater fosforos”... Sau noul plan de intensificare a înarmărilor lansat de președintele Eisenhower.

Dar cum rămîne atunci, cu ofensiva de pace și dezarmare a Uniunii Sovietice și ce fel de „crater” benign determină transformarea ei într-o largă și puternică (și pînă la urmă, biruitoare) acțiune a întregii omeniri pașnice?

Ce fel de crater l-a ucis pe Hitler și a nimicit odioasa întocmire de groază și rușine a „Imperiului” său? Ce forțe cosmice au provocat în ultimele decenii perturbațiile dezastruoase care au distrus și aproape lichidat marile imperii coloniale? Ce „crater” judicios și puternic a contracarat „craterul fosforos”, atât de primejdios pentru omenire, al agresiunii de la Suez? Ce perturbații, în fine, l-au fost, în același timp, fatale dictatorului Jimenez, și salvatoare poporului venezuelean?...

Nu știți ce să mai credeți!...

Se pare că avem de-a face cu mai multe feluri de „cratere”. Se pare chiar că unele din ele sînt cele mai periculoase și nu în soare. Cît despre soare, nici lumina lui nu-i mai poate orbi pe oameni, încît să-i facă să nu mai vadă pricina relelor din lume și cu atît mai puțin mult falsele revelații astronomice ale domnului Bendanti. Soarele nu mai e de mult obiect de adorație, ci un obiect de cercetare căruia i se smulg, una după alta, toate tainele.

E de amintit, în fine, pentru iscusitul astronom italian, dar mai ales pentru patronii săi direcți sau indirecți, creatorii de cratere maligne, fosforoase sau numai atomice, o veche zicală care probabil circula pe tot globul: cine sapă craterul altuia...

GEO DUMITRESCU

O PROFESIUNE PRIMEJDIOASĂ

Pușini știu că există o profesie considerată în general inofensivă, care însă în America este legată de primejdii mari. Este vorba în speță de profesia de profesor.

Ziarele au relatat, nu de mult, că într-o școală a statului Texas, elevul Bill Howes de 13 ani n-a știut să rezolve problema de matematică ce l-a fost dată de către profesoară. Faptul în sine nu ar fi prea grav. Asemenea cazuri se mai întîmplă și la noi, fără ca somnul profesorilor să fie tulburat. Însă sărmana pedagogă în cauză și-a văzut liniștea intrucivă periclitată datorită faptului că micuțul Bill Howes în locul creței a scos un pistol din buzunar. Accesul de nervi al profesoarei a fost atenuat doar în mică măsură, cu toate că din cele 7 gloanțe trase, nici unul n-a nimerit-o.

Octavio Aracho, de 16 ani, elev al unei școli din New York, a procedat în orice caz mai cavalereste decît colegul său din Texas. În primul rînd a ținut seama de faptul că femeile în general au nervii mai slabi decît bărbații și și-a ales victima din rîndurile profesorilor. În al doilea rînd, n-a început să tragă orbește, ci - după exemplul cavalerilor medievali, - a provocat la duel pe adversarul său. După relatările ziarului FRANCE SOIR de la Paris, duelul desigur destul de spectaculos s-a desfășurat în felul următor:

Cînd la sfîrșitul lecției clopotul anunța începutul recreației, Octavio Aracho n-a alergat în curte să se joace cu mingea, ci - ca un tînr bine educat ce era - a rămas în bancă și scoțînd din ghiozdan un cuțit de bucătărie de dimensiuni destul de respectabile, îi comunica cu firea lui deschisă profesorului său Edwin Philipps, pe un ton dragăstos: „Acum te omor, profesore împuștat”. Edwin Philipps a luat cunoștință de această declarație concisă și clară, dar cum în loc de cuțit de bucătărie nu-și adusese de acasă decît catalogul, nu putea lua o poziție corespunzătoare provocatorului la duel și s-a mulțumit ca - în mod cu totul ne-reglementar - să-și miște cu un gest de dezaprobare capul și scaunul ridicat în chip de scut. Acest procedeu cu totul reprobabil a făcut totuși cu puțință ca în cele zece minute pînă la sosirea poliției să nu sufere decît o împunsătură în braț.

Edwin Philipps, profesoara din Texas și nenumărații lor colegi întru pedagogie - care înscriindu-se la Universitate nici nu bănuiau ce carieră primejdioasă și-au ales - acum s-au convîns pe pielea lor că cele spuse despre „posibilitățile nelimitate” din patria lor nu sînt vorbe goale. Și dacă, după terminarea cursurilor, căutînd puțină desțîndere, se duc la circ, se uită desigur cu invidie la numărul atractiv al îmbîlziților de lei, dacă și ei ar putea avea o viață liniștită, lipsită de emoții, ca aceștia...

I. F.

Vrem pace!

Desen de I. Cova

ÎN LUMINA FAPTELOR

In Australia manifestanții i-au întâmpinat pe Krupp cu pancarte: „12 milioane de oameni au murit în cuptoarele lui A. Krupp“.

KRUPP

Protecția animalelor

D. Jacques Soustelle, fost rezident general în Algeria și unul din inflăcărații realizatori și susținători ai cunoscutei campanii de „pacificare“ (n.r. Cu ajutorul ghilotinei și al plutoanelor de execuție), și-a demonstrat recent, după cum relatează presa franceză, înaltele sale calități morale, umanitare.

În cadrul unor dezbateri din Adunarea Națională, d. Soustelle a dat o nobilă bătălie în favoarea protecției animalelor și a obținut să fie votate noi prevederi, mai grave, ale legii Gramont, în sensul că cel ce se face vinovaț de cruzime față de animale să fie pedepsiți cu o amendă de la 5 000 la 50 000 de franci și cu închisoare de la opt zile la trei luni.

Cum era și firesc, d. Soustelle a primit cordiale mulțumiri din partea S.P.A.

Ziarul care anunță știrea precizează însă, pentru înlăturarea oricărei confuzii, că S.P.A. înseamnă „Societatea pentru protecția animalelor“ și nicidecum „Societatea pentru protecția algerienilor“!...

... și protecția oamenilor

O altă inimă din cale afară de miloasă este și d. Theodor Heuss, președintele Republicii Federale de la Bonn. Domnia-sa a refuzat să participe la o vinătoare organizată de curînd în cinstea corpului diplomatic, declarînd cu îndușoare: „aceste mici vietăți mă umplu de milă!“

Fără îndoială, înalta virtute a sensibilității domnului doctor Heuss e mai presus de orice reproș. Sînt totuși unele voci în presa apuseană care amintesc că, acum un an, o cerere comună de despăgubire a victimelor nazismului prezentată la Bonn de către țările apusene invadate de Hitler, a fost respinsă cînc cu mențiunea: „A se adresa societăților de binefacere!“

Poate că o parte din rezervele de milă ale doctorului Heuss s-ar putea cheltui și pentru oameni!...

Pentru mii de schingiuți și mutilați din lagărele și închisorile hitlerismului...

Și poate chiar pentru milioanele de compatrioți ai președintelui de la Bonn, cărora campania de remilitarizare a Germaniei Federale le pregătește noi dezastre!.

Rachete și sateliți

După lansarea recentă a micului satelit american, experiențele nereușite ale diferitelor tipuri de rachete americane continuă neștingherit. Unul după altul, celebrele proiectile pocnesc la sol, fumegă, se îndoale, iau foc, etc., fiecare asemenea spectacol costînd sute de milioane de dolari. Unele eșecuri sînt prezentate de presa americană tot într-un sol de fum care trebuie să le facă să pară altceva decît insuccese. Ca, de pildă, în cazul uneia din ultimele încercări - racheta Thor - care a căzut - după cum scriu zărele de peste ocean - „cu puțin alături de obiectivul fixat“, adică în loc de 1500 de mile, la 1000 de mile („aproximația“ echivalează cu distanța de 800 km, adică Paris-Dresda sau Iași-Tîmișoara!).

Pe de altă parte, după cum se știe, intenția americanilor de a instala rampe de lansare pentru rachete pe teritoriul diferiților aliați occidentali a fost întâmpinată, fie cu refuz, fie cu răceală.

Ceea ce l-a făcut pe un gazetar parizian să constate că, după cît se pare, americanilor le e tot atît de greu să lanseze sateliți cu ajutorul rachetelor, pe cît le e de greu să lanseze rachete cu ajutorul „Sateliților“!...

ION CĂLIMARĂ

DE-ALE LOR

Presa engleză protestează împotriva scumpirii zahărului.

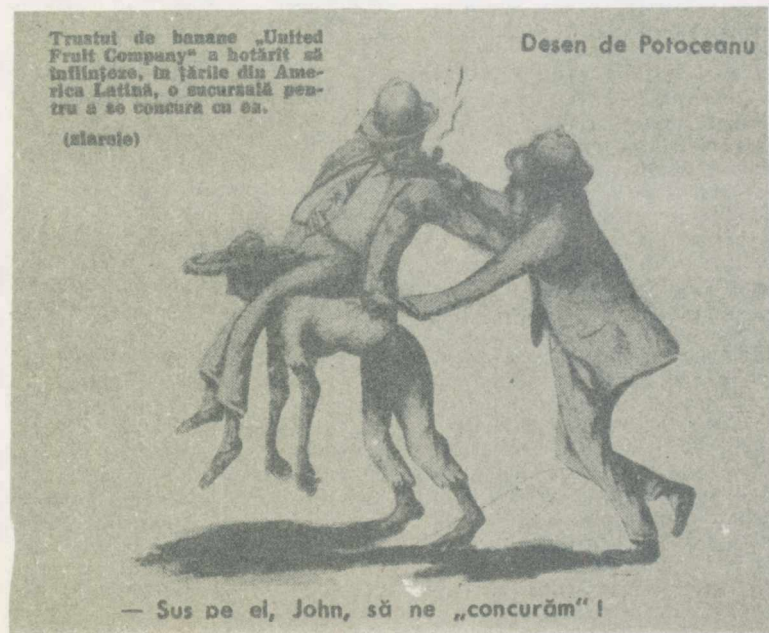
Dacă presa protestează
Zahărul că s-a scumpit
E-un simptom ce demonstrează
Că precis li s-a acrit,

A. Bolohan

La o anumită vîrstă ești răspunzător de mutra pe care ți-ai făcut-o...

Desen de Cîk Damașian

Trustul de banane „United Fruit Company“ a hotărît să inființeze, în țările din America Latină, o sucursală pentru a se concursa cu ea.

(alarole)

Desen de Potoceanu

— Sus pe el, John, să ne „concurăm“!

**SE CAUȚĂ
tînăr capabil, energic,
priceput**

„Se caută tînăr capabil, energic, priceput, spre angajare. A se adresa la întreprinderea X”.

Am citit anunțul de șapte ori. Capabil, energic, priceput—exact semnamentele mele! La prima vedere, am crezut că se caută un tînăr pentru postul de director. Cînd m-am dus am văzut că postul de director este ocupat. Se căuta tînăr pentru postul de bucătar-ajutor.

— Viitorul îți este deschis înainte! — mă încurajă directorul întreprinderii X. — Dacă creștii în muncă, mine ajungi bucătar plin, iar poimîine bucătar-șef.

Cu speranța în suflet, m-am prezentat la serviciu chiar a doua zi, cînd tot personalul cantinei era adunat în ședință. Tre-

zdruncinat din temelii. Gripații au început să treacă în categoria celor cu colită, reumaticii în cea a diabeticilor, iar pînă la urmă tot personalul a optat definitiv și irevocabil pentru calitatea cea mai avantajoasă, de cardiac.

În această atmosferă, am intrat eu. Apariția mea a fost salutăată cu entuziasm și cu o speranță nouă, fluturată pe fețele tuturor. A urmat un minut de tăcere, după care bucătarul cel mai vechi a strigat, arătînd spre mine:

— Iată tînerețea de granit, înfrunghipată într-o sănătate de oțel!

În aclamațiile generale, am

n-am unde să lucrez. Nu pot scrie la mașina de gătit. Îmi trebuie un birou. Deocamdată, am pus mina pe masa de tocat carne și am transportat-o pînă la serviciul administrativ. Aici pot lucra foarte bine, dar masa are dezavantajul că miroase a miștii. Șeful serviciului a promis că dacă mă mut înapoi la bucătărie, îmi atribuie un birou „Comlemn”. O să prindă bine. Un birou prinde bine și pentru făcutul tălețel. Am să cer să-mi pună și telefon pe mașina de gătit. De la bucătărie, trebuie să țin legătura telefonică cu ministrul, ca să știu la ce ore încep ședințele.

Într-o vreme, statisticianul-șef a trebuit să plece în provincie, ca să participe la o anchetă. Cum să plece în provincie un reumatic, împovărat cu o casă de copii și nevastă? Trebuie să plece altul în locul lui. Bineînțeles, un tînăr fără nevastă, fără copii, fără reumatism. Plec eu. Am primit delegația pentru Botoșani. Cînd m-am întors, pe biroul de la bucătărie aștepta un teanc de invitații la ședințe, adunări, consfătuiri. Inșuși directorul m-a chemat la el.

— Dumneata, tînere, n-ai altă grijă decît să vezi de ședințe. Ține-mi și mie locul la ședința de la sfat.

La ședința de la sfat, a venit un inspector de la minister, care a ținut un referat. Apoi, toți au luat cuvîntul.

A venit rîndul meu la cuvînt. Venea *hors concurs*. Eram planificat numai să ascult, nu să și vorbesc.

— Vorbește despre activitatea unui sector oarecare. De exem-

plu, despre cantină — mă ajută inspectorul.

Am avut noroc. Despre cantină, puteam să spun cîte ceva. Am debitat pe nerăsuflăte tot ce știam.

— Mai întîi, responsabilul cantinei pretinde că suferă de reumatism, bucătarul-șef că e cardiac, doi bucătari zic că sînt diabetici, iar trei ospătari se plîng că suferă de gripă. Numai eu sînt sănătos tun!

În penibila tăcere care a urmat, ghiceam că unii se îndoiesc dacă sînt într-adevăr sănătos tun. Inspectorul însă trase o altă concluzie despre mine:

— Dumneata ocolești intenționat problemele ridicate aici. Sistem informațional direcția nu controlează oamenii. Dumneata știi că la cantină sînt oameni care se eschivează de la sarcinile de serviciu, făcîndu-și de lucru pe la ședințe?

— Nu se poate!

— Avem informații precise. Asemenea oameni nu trebuie tolerați. Te rog comunică direcției să ia măsuri împotriva lor.

N-am comunicat direcției nimic. M-am dus direct acasă, iar a doua zi, am dat un anunț: „Tînăr, capabil, energic, priceput, caut post”. În aceeași zi am citit în ziar: „Se caută tînăr capabil, energic, priceput, pentru angajare la întreprinderea X”. Pentru ce post anume se caută tînăr capabil, nu scrie. Poate pentru postul de bucătar ajutor.

Dacă am noroc, am dat lovitură. Fîndcă acum, în postul ăsta, am vechime. Și experiență. O singură lipsă am, și-o recunosc: nu știu să gătesc. Dar n-are importanță. O să cresc.

bula ales un delegat care să participe la conferința despre „Cum se prepară un șnițel valabil”. Responsabilul cantinei a arătat cu regret că s-ar fi dus personal, dacă un reumatism rebel nu i-ar fi chinuit amîndoi genunchii, făcînd imposibilă deplasarea. Ca un batalion căruța i s-a comandat „La picior armîi”, o parte din asistență duse deodată mințile spre genunchii proprii, mingîindu-l cu pîrintească grijă și blestemînd în surdina efectele reumatismului. În minutul următor, cei prezenți erau împărțiți în două mari categorii: reumatici și nereumatici. Recunoscîndu-și-se în mod tacit celor dintîi dreptul de a nu participa la conferință, discuțiile au continuat în jurul participării celorlalți. A luat cuvîntul bucătarul-șef, arătînd un certificat medical din care rezulta că este cardiac și că i se recomandă să nu facă eforturi. În minutul următor, din categoria nereumaticilor, s-a separat categoria cardiacilor, pe urmă din necardiaci s-au separat diabeticii, din nediabeticii bolnavii de colită, iar cei rămași s-au declarat contaminați de gripă, menționînd că această boală este contagioasă și că posesorul ei trebuie să se ferească de locuri aglomerate, cum e sala unei conferințe. Într-un sfert de ceas, întreaga asistență era împărțită pe bază terapeutică. Discuțiile au urmat la nivel medical, punîndu-se în balanță gravitatea gripei față de colită, a reumatismului față de diabet, scoîndu-se în evidență superioritatea bolilor de inimă, atunci cînd este vorba de deplasarea pînă la sala conferinței. Întreg echilibrul stabilit înainte s-a

primit sarcina de a participa ca reprezentant al întreprinderii X, la conferința despre „Cum se prepară un șnițel valabil”.

A doua zi, toată lumea a putut afla că am făcut față în mod onorabil la această sarcină. N-am tras chiulul, n-am fugit după ce s-a consemnat prezența, n-am părăsit sala în momentul cînd conferințarul începea să tragă concluziile, n-am citit romane și nici n-am dormit în timpul conferinței, așa cum se întîmplă uneori. M-am comportat brav și treaz, ca o sentinelă la poarta regimentului. Acest lucru a îndușoșat pe mulți. Inșuși șeful serviciului m-a chemat și mi-a spus:

— Bravo, tînere. Îmi place că te-ai descurtat. Diseară ce faci?

— Diseară mă întîlnesc cu logodnica mea.

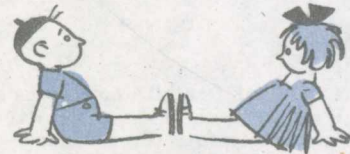
— Bun. Va să zică, n-ai nici o treabă. Ai să-mi ții locul la consfătuirea crescătorilor de capre.

— Ce să fac acolo?

— Să faci tact de prezență. Este o sarcină de cinste să nu lipsim la aceste manifestări. Prin dumneata, întreprinderea noastră va fi prezentă. M-aș duce personal dacă n-aș avea o migrenă teribilă...

În scurt timp, rolul meu de reprezentant al întreprinderii X la diverse conferințe, consfătuiri și ședințe s-a lărgit considerabil. Am învățat să ascult probleme de care n-am auzit niciodată, să fiu atent la lucruri pe care nu le înțeleg. Dacă trebuie,iau și notițe, pe care le citesc apoi celui care m-a trimis. Alteori, transcriu notițele, ca să avem documente. Atunci îmi timpin greutăți mari, pentru că

RODICA TOTH

REPORTAJ

„URZICA“ ÎN LUMEA CELOR MICI

Ascultînd plîngerile celor mai mici cititori ai pozelor din revista noastră, „Urzica” s-a gîndit să le vină în ajutor prin rîndul de față, întreprins chiar la locul lor de... joacă. Și iată ce a găsit „Urzica” în lumea celor mici, dar, după cum se va vedea, cu necazuri mari:

Greutăți...

M-am oprit lîngă landoul vecinului meu în vîrstă de 6 luni (vecinul, nu landoul) și i-am adresat prima întrebare:

- Cum vă petreceți timpul liber?
- Fac sport! — a declarat el laconic.
- Și anume ce fel de sport?
- Aruncarea greutății și haltere.

După ce am cercetat cu privirea landoul în care nu se vedea nici un material sportiv din cele pomenite, în afară de o banală păpușă de cauciuc, i-am atras în mod pedagogic atenția:

— La vîrsta dumitale nu-i frumos să mîniți. Cum poți să practici halterele cînd nici nu te poți ține pe picioare?

— Asta m-am întrebat și eu cînd am văzut păpușile de cauciuc produse de Fabrica Coprochim București. Sînt atît de grele, încît nici în joacă n-aș putea să le urnesc. După cum vezi, Urzicuțo, Fabrica Coprochim ne face greutăți...

Într-adevăr, păpușa cîntărea cam cît un galoș îndopat cu plătaloie, cu singura deosebire că avea doi ochi sași, căciuliță roz, bluză albastră, pantaloni kaki și făcea „fis”. O simplă observație: nu era trasă de sfori. Pe sfoară sînt trași părinții care cumpără asemenea jucării greoaie, lucrate cu ușurință.

DIRIJORUL : — După concert, vii la mine acasă :
am 2000 de kile netăiate.

DE TOATE PENTRU TOȚI

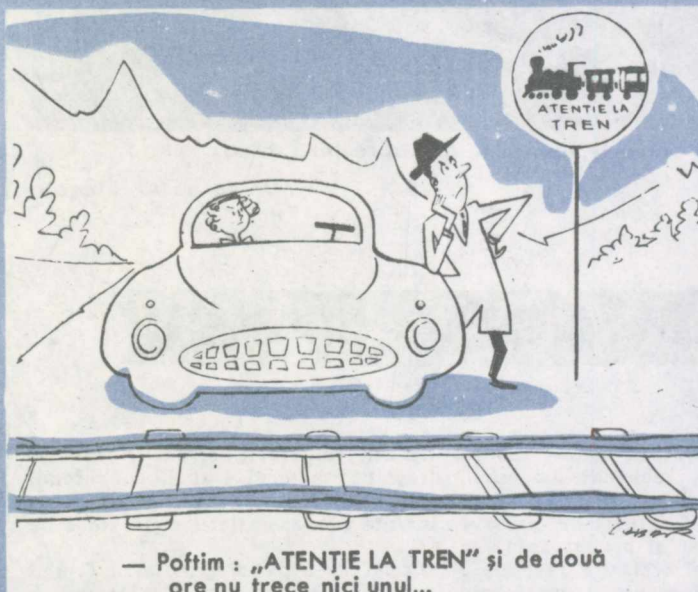
Desene de
Nell Cobar

FĂRĂ CUVINTE

PUTEREA OBIȘNUIȚEI

— întrebă de la expoziție
când sînteți gata cu sculptura ?
CARICATURISTUL SCULPTOR :
— Spune-le că pot să trimită
mașina s-o ridice l...

— Poftim : „ATENȚIE LA TREN” și de două
ore nu trece nici unul...

...și greutate!

Tot Fabrica Coprochim București produce și mingile de cauciuc nr. 4 în valoare de lei 3,20 bucata. Aceste mingi pot fi folosite la două zile după cumpărare drept cluperci pentru țesut clorapl. Gospodinele le pot întrebuița fără grijă, constatîndu-se că între clupercile de lemn și mingile de cauciuc greoaie, care se desfac în două imediat după cumpărare, nu există diferențe nici de formă, nici de material. Există o diferență însă între aceste mingi și cele, de aceeași mărime, produse de Fabrica de cauciuc Orașul Stalin. Cele din urmă sînt mult mai bune, și mai frumoase și costă 2,70 lei. Și mai au o calitate : cînd dai cu ele de pămînt sar... în ochi că sînt făcute de oameni pricepuți.

Constructorul... păcălît

Așa ar trebui să se numească jocul produs de I.R.F. — Cluj sub denumirea de „Constructorul destoinic”. Jocul constă din împreunarea unor bucăți de lemn necolorate și nefinisate din care — arată planul anexat — se pot face poduri, case și chiar castele medievale. Pînă acum însă au s-a găsit nici un constructor atît de destoinic (inclusiv părinți cu diplome de arhitecți) care să poată construi ceva din maldărul de lemne, vîndut la preț de 40 lei. După cum se vede, în materii de jocuri, I.R.F. — Cluj nu se poate lăuda mai mult decît micii constructori în ceea ce privește... destoinicia.

Un cîine cu cap... pătrat

Nu este vorba de vreo vietate anormală, pusă în spîrt la muzeul zoologic, ci de cîinele de pluș art. 212/18 confecționat de Fabrica „Flamura Roșie” Botoșani. E un cîine, cu botul culcat pe labe, al cărui cap diform întrece jumătate de corp. Și totuși s-a găsit cineva să spună că acest cîine a fost lucrat... fără cap. Se pare că cel de la „Flamura Roșie” nu au fost de acord cu această observație și continuă să lucreze după... capul lor.

Niște cuburi, niște roabe și-un căruț

Fabrica „Steaua Roșie” Rîșnov a scos pe piață niște cuburi lucrate grosolan, grele și colorate strident. Ce se poate face cu un asemenea joc nu știe nimeni. Nici măcar acel care rămîn cu stocurile nevîndute în depozit. La fel rămîn în depozit și roabele, landourile și că-

rucioarele de lemn ale căror roți nu se învîrtesc și totuși se... mișcă, adică se dezlipesc. Cu asemenea meșteri e de înțeles de ce Fabricii „Steaua Roșie” i s-a rupt căruța-n drum... ca s-o dregem noi acum. Să sperăm ca după reparații să nu mai... greșesc Direcția.

„Bucuria Copiilor”

ar fi dacă pistoalelor cu sfirleze nu li s-ar rupe cauciucul imediat după ce copiii trag concluzia că n-au cu ce trage; dacă Electrocarele n-ar fi defecte înainte de-a fi cumpărate, iar macaralele de nisip nu s-ar face praf la prima probă. După cum se observă, Fabrica „Bucuria Copiilor” produce mai mult necazurî, decît ce scrie pe firmă.

Atențiune, părinți!

Dacă vrei să vă învățați copilul să numere pînă la o sută, cumpărați numărătorul fabricat de Cooperativa „Timpuri noi” Sibiu. După ce veți privi bine sirmele subțiri, îndoitte și inegale, după ce veți constata că bilele de pămînt grosolan lucrate, fără gust, sînt anapoda puse pe sirmă, închideți-l bine în dulap, dacă se poate sub cheie, și încercați să demonstrați copiilor că mina are cinci degete, că două minii au zece degete și așa pînă la o sută. Vă asigurăm că în scurt timp copilul dv. va ști să numere tot atît de bine ca o lăptăreasă particulară, cu condiția să nu zărească fie în vitrine, fie acasă, socotitorul amintit mai sus.

Tocmai cînd vroiam să închei reportajul, o fetiță de vreo patru ani mă trase de mincă și-mi zise:

- Urzicușo, știu că te-ai plictisit de-atîtea jucării striccate și urite cîte ai văzut. Nu cumva ai nevoie și de un caz pozitiv ?
- Ba cum să nu! — i-am răspuns.
- Atunci hai la mine acasă și-o să vezi ce păpușă frumoasă am primit cadou...

Vă închipuiți cît de bucuroasă m-am dus. Intrădeavăr, între perne am văzut cea mai frumoasă păpușă din viața mea. Deschidea chiar ochii. Ba mișca și din cap. Sugerată de emoție am întreat ?

- Cine țî-a adus-o ?
- Barza! — Și urmă : ...că alea pe care mi le-aduce mămica toate sînt poctite...

Spre rușinea unora dintre fabricile noastre, privind gingășia păpușii vii așezate între perne, a trebuit să-i dau dreptate fetiței. Ce să-i faci ? Uneori și copil au spirit satiric... și umor.

— Splendid grîu, tov. director! E ca... peria,
Desen de Al. Clenciu

ÎN TEPII „URZICII”

Igraste I.L.L.

Cetăţeanul Tonciu Constantin din Bucureşti, strada Pometului nr. 24, a reclamat locul în drept că sectorul 4 al I.L.L. raionul Nicolae Bălcescu i-a reparat atât de bine locuinţa, încît ea are acum mai multă igrasie de cîtă avea înainte de reparaţie, iar un zid e pe cale să se şi prăbuşească.

Forul sesizat a răspuns „Urzicii” că „a dat dispoziţie I.L.L.-ului Bălcescu să ancheteze neregulile semnalate, să sancţioneze pe vinovaţi şi totodată să introducă în plan terminarea reparaţiei, arătînd că planificarea reparaţiilor e de competenţa sfatului popular raional”.

Rugat de „Urzica”, în decembrie 1957, să comunice măsurile luate concret, Sfatul popular al raionului Nicolae Bălcescu n-a ca-tadicsit să răspundă decît abia la începutul lui martie.

Pesemne că igrasia de la locuinţa cetăţeanului nu s-a întins încă pînă la sfat.

T.R.C.L. Ploeşti

Clădirea în care funcţionează Secţia financiară regională Plo-
eşti e nouă.

Ea e construită de către T.R.C.L. Ploeşti.

Uşile încăperilor nu se pot închide, fiind strimbe; vopseaua se scorojeşte, iar pe alocuri a şi căzut; tencuiala tavanelor a început de asemenea să cadă, parchetul s-a lăsat şi are crăpături.

Construcţia e nouă, iar superficialitatea cu care lucrează T.R.C.L. Ploeşti e veche.

Ventilaţie la Medgidia

Fabrica „Cimentul Păcii” din Medgidia are şi un cuptor mare, pentru încălzit piese metalice şi felurite materiale care trebuiesc prelucrate la cald.

Construit în 1956, acest cuptor nu e nici azi intrat în produc-
ţie. La început n-avea ventilatoare. Din neglijenţa inginerului Ia-
cobescu Gheorghe, care deţine funcţia de mecanic-şef, şi a şefului
de atelier Cacinschi Virgil, aceste ventilatoare au fost procurate
abia la începutul acestui an.

Dar cuptorul tot nu funcţionează. Injectoarele n-au suficientă
capacitate, drept care trebuiesc înlocuite. Totuşi nu se grăbeşte ni-
meni să le înlocuiască.

Poate ar fi o soluţie: să fie înlocuţi... cei ce nu le înlocuiesc.

I.R.T.A. - Satu Mare

În Satu Mare, auto-gara I.R.T.A. e situată pe strada Neculcei,
arteră laterală, îngustă şi nepavată integral, necorespunzătoare deci
circulaţiei autobuselor.

Sfatul popular orăşenesc şi staţia C.F.R. au propus să se mute
auto-gara în clădirea staţiei, dar I.R.T.A. a refuzat.

Cerîndu-se, pentru că are suficiente autocamioane, să aducă
măcar zgură şi moloz, ca să astupe gropile făcute de autobuse, spre
a dispărea astfel şi norotul care îl supără pe cetăţeni, I.R.T.A. nici
asta nu vrea.

Sfatul popular ne înştiinţează că a pus în planul acestui an pa-
varea numitei străzi.

Dar pînă atunci, I.R.T.A. şi autobusele ei nu sînt dispuse la nici
o contribuţie înţeleaptă. Preferă... să dea în gropi.

C. B. D.

ELENA şi ADRIAN NIGA

FABULA PRETENŢIILOR

*Lîngă un cuibar în care se căznea o găină,
Se strînsese un sobor, aşteptînd să iasă oul la lumină.*

*Cîinele ceru printr-un lătrat:
Să faci un ou pătrat!*

*Pisica spuse miau, miau,
Adică fără coajă-l oreau.*

*Raţa dădu sfatul legănet:
Vezi să fie colorat!*

*Delicata bibîlţică
Şugeră să fie dinmenstune mică.*

*Curcanul, agresiv,
Îl comandă masiv.*

*Dar, nemalpomenit,
Găina făcu ceba de neînchipuit:
(un ou obişnuit).*

Serviciul de reclamă şi publicitate „Urzica”

COSTUMAŞE PENTRU BĂIEŢEI

MODELE FRUMOASE, ORICE MĂRIME

3 ANI

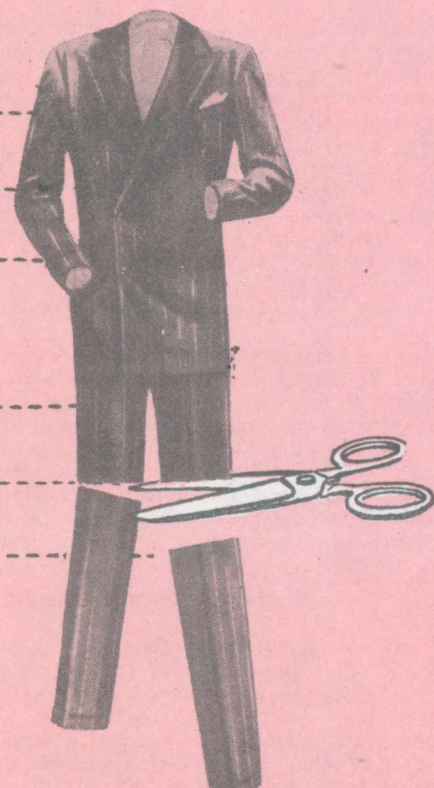
4 ANI

5 ANI

3 ANI

4 ANI

5 ANI

găsiţi sigur la

MAGAZINUL CONFECŢIA

Desen de A. Poch

V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

Vine directorul general!

Vine directorul general! Vestea asta ne-a pus pe roate pe toți cei din G.A.S.-ul nostru. Dar cel mai agitat dintre noi e directorul gospodăriei. De trei zile nu-și ținește nici masa, nici somnul. Nimic. Acum, să nu credeți că sosirea unui director general din minister îl sperie. Dimpotrivă. E fericit că are ocazia să se afirme în fața cuiva din conducere. O să-și arate realizările noastre. Și cine știe, poate... Ce, la adică nu i-ar sta bine o decorație la hainele alea noi, gri? Că acuși e 1 Mai!

Așadar, într-o zi ne-am trezit adunați toți în biroul directorului.

- Măi tovarăși, ne luă el pe un ton solemn. Sarcini mari ne stau în față! După cum cred, ați aflat, la noi vine în inspecție chiar tovarășul director general de la centrală, în persoană! Vă dați seama ce înseamnă asta? Așa că să întâmpinăm cum se cuvine această cinste... Dar să trecem la concret!... V-ați gândit voi, cu ce-l luăm de la gară?

Noi toți tăceam chitic.

- Tot eu trebuie să gândesc și pentru voi! Unde-i gara și unde-i gospodăria noastră? Ce, vreți să vină pe jos 12 kilometri tovarășul director general, prin noroaie? Că tocmai acum s-au găsit și ploile astea!

- Păi... să-i trimitem docarul la gară, încercăm eu o soluție.

- Auzi vorbă la el! Pe ploile astea să-i trimitem docarul! Și dacă tovarășul director general n-are umbrelă? Tot eu trebuie să rezolv și asta...

- Il luăm o umbrelă? întrebă careva.

- Ce umbrelă? sări contabilul-șef. Habar n-ai de contabilitate. De unde iei umbrelă prin virament?

- Just! puse directorul punctul pe i. Nu vă tocmiți atita, că n-avem timp. Ca mine pică oaspetele!...

- Și atunci, ce facem? întrebă agronomul.

- Uite ce facem, măi tovarăși: cumpărăm un turism!

- Un turism? se îngrozii contabilul-șef. De unde bani?

- Cum de unde? N-ai fond de investiții? Dai viramentul și iei mașina...

- Păi, tovarășe director, încercăm eu, ce facem cu combina pe care trebuie să-o luăm?

- Combina? se enervă directorul. Doar nu-ți închipul că o să-i aduc pe tovarășul director general de la gară, cocoțat pe combina?

N-am mai insistat. După două zile, în curtea G.A.S.-ului staționa o mașină nou-nouță. Toți se zgâlțau la turism, discutând:

- Măi loane, cu asta să tot mergi la cîmp, să stringi salata...

- Phii, dar grozavă mai e! se amestecă și moș Vasile, paznicul. S-o vedeți voi la toamnă. Cu plugul agățat în coadă zboară peste cîmp mai ceva ca un tractor!

- Te cred! Cu asta poți ara cu 80 kilometri pe oră! rise Niță.

Între timp, Ilie, omul de la grajd, freca de zor mașina cu o cârpă.

- Bravo Ilie, îl zeflemiseau oamenii. Te-ai ajuns! De la cai trecuși la mașină...

- Deh, avansat în muncă. De la cinci cai, acum am trecut la doisprezece cai... putere! Și iar ne-a chemat directorul în birou.

- Ce facem, măi tovarăși, cu ploile? V-ați gândit careva că ne strică bunătatea de turism? Păi ce, zvirlim banii statului aiurea?

- S-o adăpostim undeva! încercăm eu.

Dar directorul își și luă vorba din gură:

- S-o adăpostim. Dar unde?

- Eu zic să-o băgăm în grajd. E loc desuț! făcu președintele sindicatului. O punem

la un loc cu cai. Tot zicea Ilie că mașina are doisprezece cai...

- Bravo! Mai auzii una! se oțări directorul. Când o să-ți cumperi dumneata mașină, n-ai decât să-o îți în grajd!

- Și atunci, ce ne facem? au înginat cîțiva.

- Ce facem? Facem un garaj aici!

- Garaj? sări contabilul-șef. De unde bani?

- Uf! Parcă n-ai avea fond de investiții!

- Mai bine zis, aveam! zîmbi amar agronomul. Și din ce-a mai rămas, trebuie să facem hambarul ăla nou...

- Ce, să bag turismul în hambar, să cadă cocenii peste el?

În sfârșit, după două ceasuri directorul ne-a convins. Și, după două luni, G.A.S.-ul nostru se mîndrea cu un garaj mare, să încapă trei recolte în el. Între timp, directorul era preocupat de altceva, unde să fie cazat tovarășul director general? Că n-aveam cameră de oaspeți.

- Un asemenea oaspete, ne-a spus el, nu doarme orlunde. Eu, să spun drept, l-aș lua să doarmă la mine. Dar o știți pe soacră-mea cum e! Și afară de asta, mai și sfărăle...

- Păi să doarmă la tovarășul agronom! șopti Niță.

- Ce spui? Cu doi copii mici și al treilea în leagăn mai poți dormi?... Tot eu am soluția! Facem cameră de oaspeți!

- Vai de mine, tovarășe director! sări înnebunit contabilul-șef.

- Nu te mai agita. Cu asta scăpăm ieftin. E ca și gata. N-avem odată ăla nouă, unde trebuie să facem cabinet medical? Nu-i mai facem!

- Să rămînem fără cabinet? întrebă președintele sindicatului.

- Ei și ce? Crezi că dacă tovarășul director general ar fi bolnav, ar mai veni la noi? Iar cînd l-o apuca vreo măsea, fe-rească dumnezeu, n-avem turism? Il ducem țute la dentist!

Și după trei zile, directorul ne invită să ne arate camera de oaspeți. Mai bine zis, de oaspete. La ușă ne-a ținut zece minute, pînă ne-am șters bine pe picioare. Am înțeles de ce, cînd înții am dat cu ochii, jos, de un persan cu desene roșii.

- Ocazie rară! se laudă directorul. Luați-o pe de lături și nu-l călcați, că mă costă cinci mîșoare...

- Ulu! șopti Niță. Cu banii ăștia luam 500 de rogojini pentru seră...

- Ei, acum luați loc! ne pofti directorul. Ce ați rămas așa?... Nu, nu! Nu pe studio! Atunci, noi am vrut să ne așezăm pe cele două fotolii. Dar directorul țărăști a sărit ca ars. Pînă la urmă, flecare am luat câte un loc... în picioare.

- Dar asta ce-i, tovarășe director? întrebă Vasile.

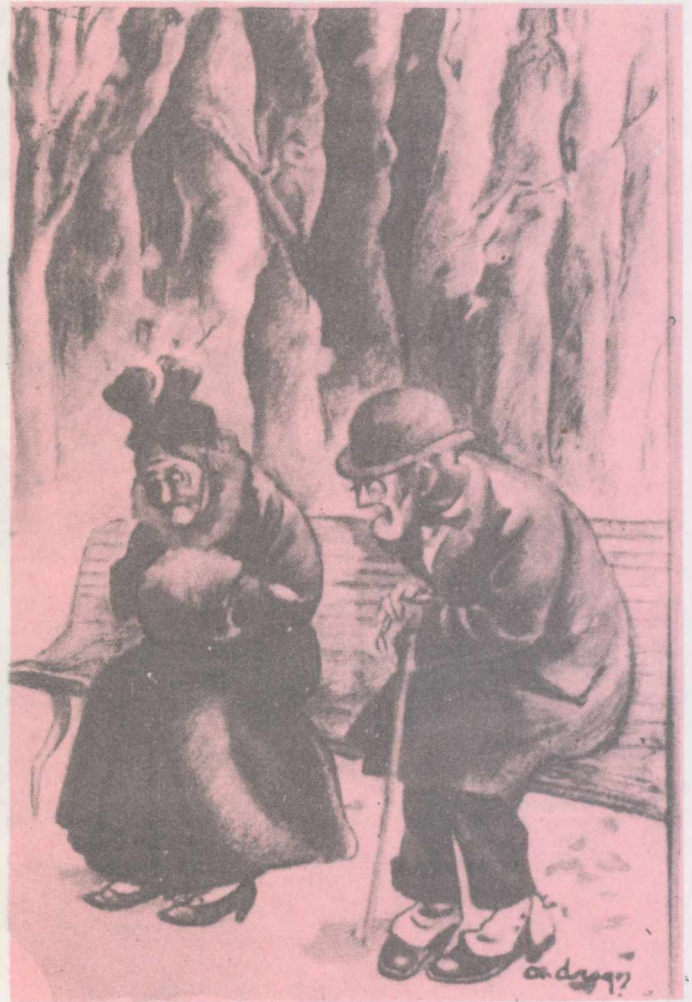
- Măi Vasilică, se vede că n-ai nivel. E televizor. Ce, nu se vede?

- Și nici n-o să se vadă nimic la el! ne vesti agronomul.

- Cum adică? sări directorul ca pe jar. De unde știți că-i defect?

- Nu-i defect. Dar ulțați că sîntem la 300 de kilometri de București? Și, deocamdată,

(Din Expoziția interregională de artă plastică)

Iți mai aduci aminte, doamnă...

Desen de Aurel Dragoș

televiziunea se prinde pînă la o sută. Poate, peste doi, trei ani...

- Tii, că la asta nu m-am gândit! Își dădu directorul cu palma peste frunte. Ei, ce vreți, eu să mă gândesc chiar la toate?

***

Au trecut zece zile... directorul nostru parcă era fierț în suc propriu. Și cum să nu fie, cînd oaspetele nici că se iveau! De trei ori pe zi, turismul mergea la gară, înghițînd la benzină cu carul. Dar într-o zi, directorul fu chemat la telefon. Ministerul.

- Să știți că mă anunță cînd vine tovarășul director general la noi! făcu el rîdînd cînd receptorul.

Noi, nerăbdători, ne-am strîns în jurul lui. Deodată directorul îngălbeni, bolborosînd:

- Și... cînd veniți?... Cum?... Peste două luni?... Să vedeți cum merge combina cea nouă? Și ham... hambarul!...

Ne-am repezit cu toții să-l sprijinim. Directorul nostru leșinase...

...Și cînd te gîndești ce bine ne-ar fi prins un cabinet medical!

EXPOZIȚIE DE AFIȘ ȘI CARICATURĂ

Uniunea Artiștilor Plastici anunță că în luna mai, anul curent, organizează în sala Dalles o Expoziție de afiș și caricatură.

Pentru afiș se pot trimite lucrări cu teme politice, sociale și culturale, iar pentru caricatură, lucrări de grafică cu caracter umoristic și satiric (caricaturi, afișe satirice, ilustrații, etc.) precum și lucrări de sculptură mică cu același caracter.

Lucrările se predau la sala Dalles, între 5 și 10 mai a.c.

C. COSTACHE

Păcăleli de 1 Aprilie

Unul dintre cele mai inteligente obiceiuri e acela al păcăleliilor de întâi aprilie.

Nu se știe însă cine a fost deșteptul care a inventat acest soi de distracție, dar se constată că, de la o vreme obiceiul e preluat și îmbogățit de către unele persoane și, câteodată, chiar de către unele întreprinderi.

Păcăleală... ilustrată

Priviți această carte poștală ilustrată.

Ea e tipărită, în tiraj mare, de către o editură serioasă din Capitală, și e difuzată, prin librării și prin chioșcuri, în toată țara. Nouă ne-a trimis-o un cititor din Brăila. A cumpărat-o crezând că reprezintă... ceea ce se vede: centrul orașului Brăila, cu bus-tul lui Traian.

Ași de unde! Pe dosul ilustrației e tipărită „explicația”, în care se spune că fotografia reprezintă... „Chilia lui Danil Sihastru din Putna.”

Cu ocazia asta am aflat și noi că Danil Sihastru a trăit într-o chilie cu parter, două etaje, lift și încălzire centrală.

Așa... sihastru, - mersi.

Desen dedicat unor actrițe

REFLEXIE

— Muza teatrului se numește THALIA...

Desen de Benedict Gănescu

Cojocul inspectorului

Cîteva strașnice păcăleli le-a tras tovarășul inspector Istinie Grigore de la Banca de stat din Caracal, unor persoane și unor cooperative, așa după cum urmează:

Din depozitul U.R.C.C. Caracal, tovarășul inspector a luat, cu ocazia unei... inspecții, o frumoasă cantitate, de halva. Cînd, la plată: păcăleală! a facturat halva pe numele... cooperativei din comuna Gostavățu.

De la O.R.A.C.A. din Caracal a imprumutat o șaretă cu niște roți proaste, iar de la cooperativa din comuna Celaru o șaretă cu toate roțile noi. Cea făcută cu șaretă de la O.R.A.C.A. nu se știe bine, dar tovarășul Goanță Marin, președintele cooperativei Celaru, i-a tras o foarte nostimă păcăleală: i-a restituit șaretă sfărîmădă și cu toate roțile schimbate.

Tot din comuna Celaru, a luat - de la magazinul universal - un cojoc. Gestionarul Meleardă Tudor se aștepta să nu mai vadă cojocul. Dar, om glumeț, tovarășul inspector de la bancă i-a păcălit grozav: i-a dat, după o lună, cojocul înapoi. (Ulterior, la un control, gestionarul i s-a imputat cojocul, constatîndu-se că fiind purtat).

Și tot în legătură cu cojocul, gestionarul găsește înfipt în el (în cojoc) un ac. Și fuga cu acul la bancă, să-l restituie inspectorului. Dar, la bancă, tovarășul inspector nu mai era. Pentru „păcălelile” de mai sus fusese „scos din muncă”.

Acul e păstrat la bancă și acum, ca obiect valoros: e un... ac de cojoc.

Țigări de Timișoara

Fabrica de țigări din Timișoara păcălește astfel pe debitanții care se aprovizionează cu țigări de la O.C.L. Produse Industriale din regiunea Oradea:

- din pachetele de țigări care ar trebui să cuprindă 20 de bucăți, lipsesc deseori cîte 6-7 țigări;

- în pachetele de „Mărășești” se găsesc uneori de la 5 pînă la 15 țigări „Naționale”;

- din ambalajele de 2000 de pachete lipsesc adesea cîte 2 sau 3 pachete, iar gofurile sînt completate cu talaș;

Aceste păcăleli durează de peste un an, în care timp O.C.L. Produse Industriale Oradea a reclamat de mai multe ori, dar zadarnic.

Deci debitanții și fumătorii, care au practicat pînă acum lozincă „răbdare și tutun”, sînt de părere că ar fi timpul ca Fabrica de țigări din Timișoara să pună capăt glumei. Dacă n-are... capăt, să-i pună... chiștoc.

Cărămizile directorului

Tovarășul director Păcălici, vrem să spunem... director Zett Alexandru, de la Întreprinderea Telecomunicații Cîmpina, își construiește o casă „pe bază de credit”. Trebuie-indu-i o mie de cărămizi, pe care le-ar fi putut procura de la vreo bază de aprovizionare cu materiale, din Cîmpina sau Ploiești, a ținut totuși să le procure de la o distanță de cîteva sute de kilometri: din... Tîrgu Cărbunești, regiunea Craiova.

În acest scop a utilizat un autocamion al întreprinderii ce cu onoare conducea. Adică, în cifre: 450 km × 4 tone = 1800 tone-kilometru × 1,10 lei per tonă-kilometru = 1980 lei + 312 lei costul real al cărămizilor = 2292 lei. Adică, în loc de 29 de bani cărămida, 2 lei și 29 de bani bucata.

Factura cărămizilor a înregistrat-o la „cont locuință director”. Costul transportului, pe spinarea întreprinderii, nu l-a înregistrat nîcîieri.

Răspuns „Urzicii”, din partea Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei: „Pentru cele de mai sus și pentru altele abateri în serviciu, tovarășul Zett Alexandru a fost schimbat din funcția de director al acestei întreprinderi”.

Așa a păcălit tovarășul Zett întreprinderea al cărei director era.

Și pentru că această păcăleală tovarășul Zett a izbutit-o utilizînd un auto, se poate spune că ea a fost o... auto-păcăleală.

După corespondențe de la tovarășii Kantor Vasile (Brăila), Dorel Ionescu (Caracal) Weiss Iuliu (Oradea) și de la cititorii din Cîmpina și Poșteana-Cărbunești.

De aproape trei ani de zile, fiind salariat la I. R. T. A. Ploiești, am solicitat un bilet de cură și tratament, de la tov. Petre Alexandru, președintele comitetului de întreprindere.

Ei bine, Urzicuțo, află că la 21 iulie 1957, atât mie cât și unei kolege a mea, tov. Mărăcineanu Elena, ni s-au repartizat bilete de odihnă cu nr. 110045 și 110044 pentru stațiunea Borsec. Foarte bine, ai să spui tu, iată un om - tov. Alexandru - care trebuie felicitat. Numai că pentru a-l strânge mina la data respectivă trebuia să te deplasezi la... Borsec, unde tovarășul Petre Alexandru, împreună cu soția, făcea cură... în locul nostru.

Așadar, Urzicuțo, noi am primit repartizarea și tovarășul Petre Alexandru... tratamentul. Cum dumnealui s-a tratat fără să fie bolnav, te rugăm ca prin acțiunea țepilor tăi să-l faci să se simtă... prost. Măcar în felul acesta să aibă motiv de vindecare.

Dinu Fane

salariat la Atelierele Regionale de Reparații Autor Ploiești

URZICO,

Dacă n-ai nevoie de vreo analiză chimică, adresează-te cu încredere „Laboratorului de analize și produse chimice” din București, bul. Magheru nr. 30.

E laboratorul Departamentului GOSTAT din Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

Gospodăria noastră a trimis pentru analiză, acestul laborator, niște probe de sol, în vederea cultivării unui sol de porumb hibrid, odată cu o probă de sulfat de cupru, în vederea stroptitului viilor gospodăriei.

Analiza sulfatului de cupru, cerută în luna mai 1957, n-am primit-o nici până azi, iar a probelor de sol pentru porumb, cerută tot în luna mai, am primit-o în... decembrie, când nu ne mai era utilă. În schimb laboratorul n-a trimis o... factură de... 11 152 lei.

Aud că laboratorul „n-ar fi vinovat”, neavând personal suficient și aparataj corespunzător. Că vinovat ar fi Departamentul Gostat, care nu-l utilizează.

În orice caz, vedem că laboratorul are personal suficient pentru scris facturi, ca și aparate de... taxat.

S-ar putea totuși ca laboratorul, într-un anumit sens, să nu fie vinovat că i se zice „laborator de analize și produse chimice”. Dealtfel se și vede că e... nevinovat.

Iliescu Victor

G. A. S. Richiș, raionul Mediaș

URZICUȚO,

Eu știu că o moară macină bine când îi merge bine motorul.

Dar la moara din satul Lupătari (comuna Tăricești, raionul Lehliu) în loc să-i meargă motorul, mai mult le merge... gura responsabilului Dinescu și morarului Alexandru, care se ceartă mereu. Le merge gura ca o... moară.

Responsabilul îi strigă morarului că nu se pricepe, iar acesta îi răspunde: „ba tu”.

Care dintre ei o fi mai nepriceput, n-aș putea spune, dar sătenii constată proasta calitate a făinii și... lipsurile la cîntar.

Din 1956, de când, dragă Urzicuțo, te-am sesizat prima dată, durează la această moară, ne-

regulile, cocoloșite mereu sub diverse pretexte de către diverse „foruri” locale.

Acum știți care e motivarea celor doi înși (care, de patru ani, se ceartă și se impacă) de câte ori nu merge moara? Că de vină e... motorul. Că atunci când vor să-l pună în funcțiune, motorul „scapă aerul” și nu pornește.

Azi! vorbă: scapă aerul.

Între timp, vinovații scapă nesancționați, iar sătenii - când vin la moară să macine - se aleg cu... aerul.

Dițoiu F. Marin

Comuna Tăricești, raionul Lehliu

URZICO DRAGĂ,

Cunoașteți desigur vechea snoavă populară în care se pune problema să fie împărțite echitabil... două pâine la trei asini.

O situație asemănătoare e și pe la noi, situație sesizată anul trecut și ministerului tutelar. Astfel, în incinta întreprinderii Baza Tubulară Tg. Jiu funcționează, laolaltă, încă... opt întreprinderi, adică în total nouă, fiecare cu problemele ei, cu directorul și dispozițiile... directorului ei.

Nu-ți mai spun câte încurcături se ivesc mereu, din cauza acestei situații, care adesea dăunează însăși producției.

Sesizat, ministerul promisese o sistematizare a terenului bazel, potrivit căreia „fiecăre întreprindere va avea incintă proprie”.

Rezultatul este că, din septembrie anul trecut și până azi, au mai apărut în aceeași incintă, încă... trei unități, fiind acum în total... 12.

Încît, dragă Urzico, eu propun să se mai înființeze - pe același teritoriu - și o a 13-a întreprindere, care să se ocupe cu... numărarea celorlalte 12.

Ing. Rață Petre

Str. 13 Decembrie nr. 4 Tg. Jiu

DRAGĂ URZICUȚO,

Ascultă o poveste cu un curcan și cu un achizitor care se umflă în pene.

Cooperativa din comuna Dobrosloveni (raionul Caracal), unde e achizitor principal tovarășul Toma Ene, are în plan să achiziționeze, de la sătenii din comună, și păsări. Dar, atât de mult s-a ocupat achizitorul de treaba asta, încît - într-o lună întregă - n-a achiziționat decît... un curcan. Ba nici pe acesta nu l-a predat la Agevacoop. E și fudul achizitorului: cîcă nu poate preda un singur curcan. Așa că îl ține, de o lună, nemîncat, așteptînd să se mai înmulțească.

Iar, pînă una alta, achizitorul umblă pe la... nunți. Și cînd doresc sătenii din comunele Potolnu, Reșca și Dobrosloveni să contracteze cu achizitorul valorificarea prin cooperativă a produselor lor (grâu, porumb, lînă, miere, etc.), n-au cu cine contracta, pentru că achizitorul e... la nuntă.

Drept care, sătenii din aceste comune socot că achizitorul și curcanul s-ar cuveni tratați după merit: curcanul ar trebui... găsit pentru vreo nuntă, iar achizitorul... jumuit.

Dorel Ionescu
Caracal

DEZLEGAREA LA EPIGRAMELE INCRUCIȘATE DIN NUMĂRUL 5(199)

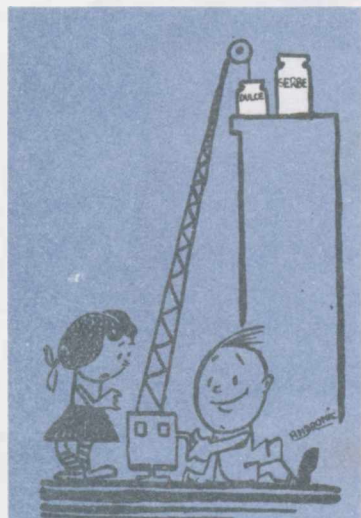
1	J	U	V	E	N	A	L	S
2	U	M		P	A	C	A	L
3	C	O	P	I	S	T		C
4	A	R	O	G		O	C	H
5	T		P	R	O	R	A	R
6		S	A	A	R		R	E
7	D		O		M	A	G	I
8		C	H	E	L	I	E	E
9	A	R	A			O	R	N
10	C	I	N	C	I	N	A	T

FARSĂ...

De 1 aprilie, o casierită a dat rest la bani.

*Cetățeanul, om blazat,
Primind rest fără tocmeală
Cugetă niște mîrat:
Oare nu-i drept... păcăleală?*

C. Popescu-Făget

— Știi, Marioara, să nu te mai miri altădată cînd îi cer mamei să-mi cumpere macara!

Desen de Andronic

— De ce și-a lăsat jăcălia aia?! E aproape un copil.
— Tocmai de asta: vrea să pară om serios!

Desen de Fred Ghenădescu

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 21
Telefoane:
Secretariat 5.38.21
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție 4.28.15
Interurban 27

